

STA VAST IN DE OPSTANDINGSHOOP (4)

PMW 2025-036 by Kenneth L. Gentry, Jr.

Bron: <https://postmillennialworldview.com/2025/05/09/stand-firm-in-the-resurrection-hope-4/>

Inleiding

Dit is mijn vierde artikel in een reeks studies waarin ik het historische christelijke standpunt over de fysieke opstanding van de doden bevestig, uitleg en verdedig. Ik zou mijn huidige lezers willen aanmoedigen om terug te kijken naar de vorige drie delen van deze reeks. Ik laat zien dat 1 Korintiërs 15 geen steun biedt aan de opvatting van het oude gnosticisme, het moderne liberalisme of het hedendaagse semi-cultische hyperpreterisme dat het lichaam na de opstanding alleen spiritueel is. Deze ketterse opvattingen stellen dat het opstandingslichaam een spirituele, etherische entiteit is in plaats van een vleeselijk, materieel lichaam.

En zonder gêne verklaar ik dit in navolging van eeuwen van degelijke christelijke exegese. Eeuwen van exegese, die vandaag de dag nog steeds voortduurt, ook al spreekt Paulus in 1 Korintiërs 15:44a over een '*geestelijk lichaam*' [Grieks: *Soma pneumatikon*].

De zaak opbouwen

In mijn vorige artikel heb ik gewezen op de structuur van Paulus' betoog, waarin hij ideeën naast elkaar zet en met elkaar contrasteert terwijl hij zijn argumentatie tegen zijn tegenstanders opbouwt. Hij reageert op een hellenistische filosofie met proto-gnostische kenmerken in Korinthe. Deze proto-gnostische tendens heeft in Korinthe een aantal kwesties aan de orde gesteld die het materiële rijk kleineren ten gunste van het spirituele rijk. Daarom moet Paulus in 1 Korintiërs 15 antwoord geven op de vragen in vers 35: "*Hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij?*" Paulus moet dus zorgvuldig ingaan op de verwarring en de dwaling van zijn tegenstanders door zijn betoog zorgvuldig en uitvoerig te structureren.

Ik heb voortgebouwd op het exegetische werk van James Ware, David Garland, Andrew Das, E. Earle Ellis, N. T. Wright, Richard B. Gaffin, Jr. en anderen. Ik heb betoogd dat Paulus zich bezighoudt met een goed gestructureerde literaire presentatie die zorgvuldig woordparen in de verzen 36-49 tegenover elkaar plaatst (zie vorig artikel). Nu we dat hebben gedaan, kunnen we een belangrijke observatie maken met betrekking tot het betoog van Paulus.

Als we kijken naar de structuur die Paulus gebruikt (met contrasterende werkwoordparen in de verzen 36-49), kunnen we het standpunt van de Westminster Confession of Faith over onze opstandingslichamen bevestigen. Daarin staat dat op de laatste dag de opstanding betrekking heeft op "*dezelfde lichamen, en geen andere (hoewel met andere eigenschappen), die voor eeuwig weer met hun ziel zullen worden verenigd*" (WCF 32:2).

De onderwerpen.

Samen met de Kerk van alle tijden kunnen we dit gemakkelijk zien in Paulus' goed gestructureerde uiteenzetting van onze hoop op de opstanding. Want wanneer we het onderwerp van elk van zijn verbale contrasten onderzoeken, ontdekken we dat ze hetzelfde zijn voor zowel de werkwoorden die de sterfelijke dood aanduiden als die welke het opstandingsleven aanduiden. Dat wil zeggen: datgene wat sterft (het lichaam) is datgene wat ook weer opstaat uit de dood (hetzelfde lichaam).

In vers 36 bijvoorbeeld is het sterfelijke lichaam dat sterft (het zaad dat wordt gezaaid) precies hetzelfde lichaam dat 'tot leven wordt gewekt'. In de verzen 42-44 blijft het enige impliciete onderwerp hetzelfde. Dat wil zeggen: het 'vergankelijke lichaam' wordt gezaaid, zodat het kan worden 'opgewekt als een onvergankelijk lichaam'. En Paulus bevestigt dit krachtig in vers 49, waar hij zegt dat 'wij het beeld van de aardse [Adam] hebben gedragen, wij ook het beeld van de hemelse [Jezus] zullen dragen'. In dit hoofdstuk kan iets worden ontdekt dat van vitaal belang is, maar dat te vaak over het hoofd wordt gezien. Namelijk: de contrasten die Paulus laat zien, komen niet voor in de onderwerpen, maar in de predikaten. Dat wil zeggen, het onderwerp in de gepaarde werkwoorden in vv. 42-44 is het menselijk lichaam, dat nu vergankelijk is. Maar het zal onvergankelijk worden door de transformerende kracht van de opstanding.

In dit verband moeten we opmerken dat Paulus een illustratie geeft op basis van de levenscyclus van het zaad. Deze illustratie laat zien dat het lichaam dat gezaaid wordt, ook het lichaam is dat opstaat.

Om zijn argument tegen zijn 'dwaze' (vers 36a) tegenstanders kracht bij te zetten, is het zaad dat in de dood wordt gezaaid (verzen 36, 37, 38) ons aardse, sterfelijke lichaam (verzen 36-38). En het onderwerp van deze werkwoorden blijft hetzelfde wanneer dat gezaaide sterfelijke lichaam vervolgens uit de dood opstaat met nieuwe kenmerken (onvergankelijkheid, heerlijkheid en kracht) (vv. 42-44).

In zijn hele betoog blijft Paulus zich op één enkel onderwerp concentreren: het lichaam dat in sterfelijkheid wordt gezaaid, is hetzelfde lichaam dat in onsterfelijkheid wordt opgewekt, enz. Het is het oorspronkelijke lichaam en niet een ander lichaam; wat vergaat, is precies datgene wat weer opstaat. Daarom is het sleutelwoord voor 'opstanding' in het Grieks *anastasis*. Dit woord is afgeleid van *anistemi*, wat 'opstaan' betekent: *ana* ('op') + *histimi* ('staan'). Datgene wat gevallen is, staat weer op – niet iets anders.

Dit lichaam

Dit verklaart waarom Paulus in de verzen 53-54 vier keer herhaalt dat het '**dit**' (*Grieks: touto*) lichaam is dat wordt opgewekt op het hoogtepunt van zijn betoog: 'Want **dit** [*touto*] vergankelijke moet het onvergankelijke aandoen, en **dit** [*touto*] sterfelijke moet de onsterfelijkheid aandoen. Maar wanneer **dit** [*touto*] vergankelijke het onvergankelijke zal hebben aangedaan, en **dit** [*touto*] sterfelijke de onsterfelijkheid zal hebben aangedaan, dan zal het gezegde in vervulling gaan dat

geschreven staat: 'DE DOOD IS VERSLONDEN in de overwinning.' Zoals Sider het stelt: "het onderwerp blijft bestaan tijdens de radicale verandering." [1]

Het orthodoxe christendom gelooft dat ons vleselijk lichaam (door God voor ons geschapen, Gen. 2:7; vgl. Psalm 139:13) deel uitmaakt van Gods verlossende handelen, net zoals het lichaam van de ongelovige deel uitmaakt van Gods oordeel (Matt. 10:28). Hoewel we uit twee delen bestaan (lichaam en ziel), zijn we één geheel. Beide delen van ons verenigde wezen zijn door God geschapen en belangrijk. En voorwerpen van zijn gezegende verlossing.

Er komt nog meer!

Notes

1. Ronald Sider, "Paul's Conception of the Resurrection Body in 1 Corinthians XV.35-54," NTS 21 (1975): 438.